

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Кюстендил, 01.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
В. Д. Джонева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
като разгледа докладваното от В. Д. Джонева Въззивно гражданско дело № 20221500500219 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Делото е образувано по въззивна жалба, подадена от М. В. И., с ЕГН *****, С. В. А., с ЕГН *****, Д. В. Р., с ЕГН ***** и В. В. Р., с ЕГН *****, всички с постоянни адреси в гр.С., чрез пълномощника им адв. В. И., същата и като адресат на връчване на призовки и съобщения на адрес: гр.С., ул.,***** срещу решение №260338 от 02.12.2022г. на Районен съд – Дупница, постановено по гр.д. №503/2021г. по описа на същия съд.

С оспорвания съдебен акт РС-Дупница е отхвърлил, като неоснователни, предявените от М. В. И., С. В. А., Д. В. Р. и В. В. Р. срещу Н. А. Й., с ЕГН *****, с постоянен адрес в Г*****, обективно и субективно съединени искове с правно основание чл.17 ал.1 във вр. с чл.26 ал.2 от ЗЗД и чл.30 от ЗН, както следва: за обявяване за нищожен, като привиден, договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №89, том II, рег.№3489, дело №228/28.06.2012г. на нотариус Л.С., с район на действие РС-Дупница, по силата на който наследодателят на ищите В.С.Р., починал на 25.01.2021г., е продал на ответницата Н. А. Й. поземлен имот с идентификатор 04354.501.2, находящ се в *****, общ.Дупница, с площ по кадастралната карта и кадастралните регистри от 683 кв.м., ведно с построената в имота триетажна масивна жилищна сграда с идентификатор 04354.501.2.1, със застроена площ от 127 кв.м., ведно с гараж с идентификатор 04354.501.2.2, със застроена площ от 35 кв.м., при съседи на имота: от север - имот, записан на името на И.И., от изток - път, от юг - имот, записан на името на Л.Б. и от запад - земи по чл. 19 от ЗСПЗЗ, за сумата от 9 500.00 лева; за обявяване за действителен на прикрития с привидната сделка договор за дарение на същия имот, сключен между В.С.Р., починал на 25.01.2021г., и ответницата Н. А. Й., обективиран в същия нотариален акт, както и за намаляване на извършеното от В.С.Р. в

полза на Н. А. Й. дарение на същия имот, до размера на запазената част на ишците, а именно 2/3 ид.ч. общи или по 1/6 ид. части за всяка от тях, както и за възстановяване на запазените им части в посочения размер. Със същото решение ДнРС е осъдил ишците да заплатят на ответницата сумата от общо 1312.00 лева, представляваща сторени по делото разноски за адвокатски хонорар и възнаграждение на вещо лице.

Въззивниците обжалват изцяло постановения от РС-Дупница съдебен акт с искане за неговата отмяна и уважаване на предявените искиви претенции. Релевират доводи за неправилност на решението на районния съд, породена от неговата незаконосъобразност, необоснованост и постановяването му при съществени процесуални нарушения. Акцентират, че спорът в производството е дали обективизираната в нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 89, том II, рег. № 3489, дело № 228/28.06.2012 г. на нотариус Л.С., с район на действие РС-Дупница, сделка прикрива дарение, дали е налице възмездна валидна сделка и накърнени ли са запазените части на ишците, като наследници на В.С.Р.. Считат, че събраните в производството доказателства очертават различна от възприетата от районния съд фактическа обстановка. Незаконосъобразно било прието от решаващия съд, че ишците не са доказали твърденията си за симулативност на сделката. На тази плоскост приемат, че показанията на разпитаните свидетели П. и А. оборват показанията на свидетелите на страната на ответницата – И. и Й., целящи да докажат, че ишците, като дъщери на В.Р., са се отдръпнали от него и грижите за него са били поети от ответницата. Игнорирайки тези показания, според въззивниците, съдът е допуснал процесуално нарушение по смисъла на чл.236 ал.2 ГПК. Обратно – неоснователно решението било основано на показанията на свидетелите И. и Й., приемайки, че последните доказват твърдението на ответницата за възмездност на сделката. Въззивниците сочат, че същите се базирали на предположения, без свидетелите да са очевидци на заплащането на цената по отчуждителната сделка. Отделно се излагат съображения за необоснованост на извода на районния съд, че представеното копие от обратното писмо могло да е съставено за целите на процеса. Претендира се присъждане на сторените деловодни разноски за двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК насрещната страна – Н. А. Й., не е депозирала отговор по въззивната жалба.

Окръжен съд-Кюстендил, след като се запозна с материалите по делото прие, че въззивната жалба е допустима, доколкото изхожда от страна в първоинстанционното производство, подадена е в срок и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

Съдебният състав, след преценка на събраните по делото доказателства, в контекста на оплакванията и възраженията, направени от страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателите М. В. И., с ЕГН *****, С. В. А., с ЕГН *****, Д. В. Р., с ЕГН ***** и В. В. Р., с ЕГН *****, ишци в първоинстанционното производство, са низходящи от първа степен (дъщери) и наследници от първи ред на починалия на 25.01.2021г. техен баща В.С.Р.. Същите са родени от брака му с Х.Б. Р., прекратен със смъртта на последната, настъпила на 03.09.2003г.

След смъртта на Х. Р. В.Р. заживял на съпружески начала с М. А. в къща в с.Блатино, общ.Дупница, представляваща триетажна масивна жилищна сграда, изградена в поземлен имот с административен адрес: *****.

По отношение на този имот е било издадено удостоверение за търпимост с №06/17.01.2011г. от Гл.архитект на Община Дупница, в което е отразено и обстоятелството, че според представена нотариално заверена декларация от В.Р., жилищната сграда, с приземна тераса, съставляваща имот с идентификатор 04354.501.2.1 със застроена площ от 127 кв.м., находяща се в ПИ с идентификатор 04354.501.2 по кадастралната карта за имота, е

била изградена през 1977г.

С нотариален акт за собственост на недвижим имот с №25, том I, рег.№250, дело №22/2011г. по описа на нотариус С.С., с рег.№293 по Регистъра на Нотариалната камара, с район на действие РС-Дупница, съставен на дата 31.01.2011г., В.С.Р. е бил обявен за собственик, на основание давностно владение и наследство, на поземлен имот с идентификатор 04354.501.2, находящ се в *****, общ.Дупница, с площ по кадастралната карта и кадастралните регистри от 683 кв.м., ведно с построената в имота триетажна масивна жилищна сграда с идентификатор 04354.501.2.1, със застроена площ от 127 кв.м., ведно с гараж с идентификатор 04354.501.2. 2, със застроена площ от 35 кв.м., при съседи на имота: от север - имот, записан на името на И.И., от изток - път, от юг - имот, записан на името на Л.Б. и от запад - земи по чл.19 от ЗСПЗЗ.

Не е спорно по делото, че ответницата по предявените искиове, въззиваема в настоящото производство – Н. А. Й., е дъщеря на жената, с която В.Р. е живял на съпружески начала.

Видно от нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №89, том II, рег. №3489, дело №228 от 28.06.2012г. по описа на нотариус Л.С., с рег.№ 527 по регистъра на НК, с район на действие РС-Дупница, Велко Стоянов Р. е продал на Н. А. Й. недвижимите имоти, по отношение на които е бил признат да е собственик с горния нотариален акт, а именно - поземления имот и построените в него триетажна масивна жилищна сграда и гараж, за сумата от 9 500.00 лева, като си е запазил правото на пожизнено и безвъзмездно ползване и обитаване на целия недвижим имот.

По делото е приет представен от ищците с исковата молба документ, представляващ ксерокопие от обратно писмо, в което са отразени волеизявления на лицата В.С.Р. и Н. А. Й. – страните по сключения договор за покупко-продажба – от дата 28.06.2012г. (датата на сключване на договора), в смисъл, че посочените като автори на документа лица заявяват и се съгласяват, че сделката за покупко-продажба, извършена с нотариален акт от 28.06.2012г. на Л.С. - нотариус при ДнРС, вписана в регистъра на НК на РБ под №527, с която В.С.Р. е продал на Н. А. Й. описания в нотариалния акт недвижим имот за сумата от 9 500. 00 лева, „е всъщност безпарична и представлява сделка на дарение на процесния недвижим имот, тъй като пари по същата не са броеени и не са заплащани“.

Ответницата по исковите не е оспорила, че подписът и ръкописно изписаните имена в документа представляват такива действително изпълнени от нея, но е възразила същите да са били положени върху оригинал на същия документ, с твърдението, че такъв не съществува. Възразила е, че представеното копие е технически подправено, чрез „пренасяне“ на подписа и ръкописно изписаните имена от друг документ и е поискала да бъдат задължени ищците да представят оригинала на представеното ксерокопие. Ищците са заявили, че ще се ползват от представения препис на „обратно писмо“, но не са били в състояние да представят оригинал, с какъвто не разполагали. В тази връзка е потребно да се отбележи, че в исковата молба ищците са направили твърдение, че с „обратното писмо“, както и с част от останалите приложени към исковата молба документи – нотариални актове и удостоверение за търпимост, същите са се снабдили, след като през месец ноември 2020г. в с.Блатино В.Р. дал на дъщеря си Д. Р. запечатан плик с молба да го пази, който тя отворила след смъртта му.

Във връзка с оспорването, районният съд е открил производство за проверка истинността на документа по чл.193 от ГПК и е назначил изготвянето на съдебно-почеркова експертиза. От приетото заключение на вещото лице, което е изследвало представеното копие на „обратно писмо“, е установено, че подписа и ръкописно изписаните имена в документа са такива, изпълнени от Н. А. Й., както и, че не може да бъде изключена вероятността за извършена техническа „подправка“, включително и без индикации за това. Вещото лице е посочило, че съществува възможност технически подписа и имената да са

„пренесени“ от друг документ, както и, че не може да установи дали това е направено в конкретния случай, без да се сравни копието с оригинален документ. Експертът е заключил, че за хора, работещи с подходящите компютърни програми, степента на сложност за извършване на такава техническа подправка е ниска. В съдебно заседание вещото лице Ал.С. е обобщило, че е напълно възможно изследваното копие да е технически подправено.

Пред районния съд са разпитани свидетели, както следва: посочените от ишците С.Д. П. (първа братовчедка на ишците) и В.Е. А. (син на ищцата С. А.) и посочените от ответницата- Т.В. И. (без родствени отношения със страните) и Б.Р. Й. (син на ответницата).

Свидетелката П. заявила, че преди В.Р. да заживее на семейни начала с М. А., отношенията му с неговите дъщери били много добри и той построил къщата в с.Блатино с намерението да остави на всяка от дъщерите си по един етаж от нея. В последствие обаче, ишците спрели да идват да го виждат, а и самият В.Р. се променил след като заживял с М.А., която създавала интриги и не приемала чуждо мнение.

Според свидетеля В. А., който два пъти посещавал дядо си В.Р., докато последният живял в с.Блатино, комуникацията между дъщерите му и него станала трудна, тъй като винаги била опосредена от намесата на М.А. – тя вдигала телефона, тя се показвала на прага на къщата. Свидетелят е заявил, че му е известно, че В.Р. е дал плик с документи на леля му (ищцата Д.Р.) със заръка да го пази, както и, че когато след смъртта му този плик бил отворен в него имало документи – нотариални актове, доказващи, че е прехвърлил, къщата на дъщерята на М., като пишел, че това много го измъчва и е направил голяма грешка.

В показанията си свидетелката Т. И., съседка на В.Р., е заявила, че Р. е живял на съпружески начала с М. А. в продължение на около 25 години и отношенията им били много добри. Тя се грижела за него, понеже бил с влошено здраве. Според И., докато В.Р. лежал в болница в гр.Дупница, дъщерите му не са го посещавали, а само дъщерята на А. – ответницата Н. Й.. Свидетелката е заявила, че Р. е бил огорчен от ишците и неколkokратно е казвал, че няма дъщери. Свидетелката е разказала, че В.Р. ѝ е споделил, че е продал имота и къщата на Н. Й. на приемлива цена, като отрекъл да е дарил и е пояснил, че уговорката била Й. и съпругът ѝ да направят ремонт, а Р. да си запази правото да ползва къщата докато е жив.

Свидетелят Б. Й., син на ответницата, също е посочил, че В.Р. и баба му М. А. живели заедно около 25 години и били в много добри отношения. Самият Р. боледувал често и лежал в болница, като именно Н. Й., а и самият свидетел, го посещавали и се грижели за него, както в болницата, така и в къщи. Свидетелят е заявил да му е известно, че отношенията на В.Р. с дъщерите му не били добри, те не идвали да го виждат и не се обаждали. Само Д. Р. до един момент поддържала отношения с него и Р. много пъти казвал, че няма дъщери, бил недоволен и не искал да говори за тях. Свидетелят е посочил, че му е известно, че между В.Р. и родителите му имало уговорка той да им продаде имота на не много висока цена, за да могат те да го ремонтират, а самият Р. – да остане да живее там и да разполага с получените средства. Според свидетеля уговорката не е била за дарение, а за сума около 10 000 лева и родителите му събирали пари, за да платят цената.

При така събраните доказателства, РС-Дупница е направил извод за неоснователност на предявените иски, като е постановил обжалваното решение, с което ги е отхвърлил.

Преценявайки установените по делото факти, настоящият състав на ОС-Кюстендил, намира от правна страна следното:

1. Относно валидността и допустимостта на първоинстанционното решение:

Въззивният съд, в съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК, извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че решението на РС-Дупница е валидно и допустимо.

2. Относно правилността на решението:

Решението РС-Дупница е правилно и като такова следва да се потвърди, поради следното:

Районният съд е бил сезиран с три обективно кумулативно съединени иски, намиращи правното си основание в чл.26 ал.2 от ЗЗД, чл.17 ал.1 от ЗЗД и чл.30 от ЗН. Ищците са искали прогласяване нищожността на договора за покупко-продажба, сключен между наследодателя им и ответницата за нищожен, поради привидност; искали са разкриване на симулацията, с твърдението, че привидният договор е прикривал дарение и са желали този договор да бъде обявен за действителен, както и при констатацията, че наследодателят им се е разпоредил в полза на трето лице чрез дарение, накърнявайки запазените им части от наследството, са искали възстановяване на същите в размер на по 1/6 ид.ч. за всяка ищца.

Съгласно чл.26 ал.2 пр.5 от ЗЗД, привидните договори са нищожни. Правната уредба на симулацията се съдържа освен в чл.26 ал.1 пр.5 от ЗЗД, също и в чл.17 ал.1 от ЗЗД. Симулацията може да бъде абсолютна или относителна, като при абсолютната симулация е налице само едно съглашение, чиито последици страните не желаят да настъпят в действителност, а искат да създадат само привидни правни последици на обвързаност, а когато волята на страните е да бъдат обвързани по начин, различен от посочения в сключеното съглашение, симулацията се определя като относителна. Независимо от вида симулация, доколкото в чл.26 ал.2 пр.5 от ЗЗД са визирани привидните /симулативни/ договори изобщо, то в съдебната практика се приема, че явната сделка е абсолютно нищожна и не поражда правни последици, присъщи на сделките от съответния вид, а прикритото съглашение (когато е налице относителна симулация) по аргумент от чл.17 ал.1 от ЗЗД поражда действие само ако отговаря на изискванията за неговата действителност. От процесуална гледна точка, в трайната си практика ВКС провежда ясна разграничителна линия между исковите за разкриване на симулация по чл.17 ал.1 от ЗЗД и тези за обявяване на сделката за нищожна поради привидност по чл.26 ал.2 пр.5 от ЗЗД, тъй като тези два иска имат различен предмет - единият за установяване нищожността на явната сделка (чл.26 ал.2 пр.5 от ЗЗД), а другият - разкриване и обвързващата сила на прикритата сделка (чл.17 ал.1 от ЗЗД). Разликата между двата иска произтича от обстоятелствата, на които същите се основават.

В конкретния случай ищците са предявили както иск с правно основание чл.26 ал.2 пр.5 от ЗЗД, с твърдението, че страните по договора не са желали настъпването на неговите последици в действителност, така и са навели твърдение, че липсата на воля за настъпване на последиците от покупко-продажба е била съчетана с наличие между страните на друго скрито съглашение - дарение, като е направено и искане за разкриване на прикритата сделка.

Общите правила за разпределение на доказателствената тежест както по иска за прогласяване нищожност на привидната сделка, така и по иска за разкриване на прикритата такава при констатация за наличие на относителна симулация, налагат твърдящите наличие на съответния порок, респ. предпоставки за действителност на прикрит договор да докажат това, като проведат главно и пълно доказване.

Районният съд, приемайки за недоказано по несъмнен начин, че договора за покупко-продажба е привиден, е счел за неоснователни и обусловените от изхода по този иск обективно съединени искиви претенции.

Въззивният съд намира, че преценката на ДнРС в посока за липса на установеност наличието на симулация при сключване на процесния договор, е правилна и основана на доказателствата по делото.

Ищците, за да докажат твърдението си за привидност на договора за покупко-продажба и за наличие на прикрита сделка, са ангажирали две групи доказателствени

средства – писмен документ и свидетелски показания. Фактът, който те е трябвало да установят е в посока, че В.Р. и Н. Й. не са желали настъпване на правните последици на договор за покупко-продажба, сключвайки такъв във формата на нотариален акт с №89, том II, рег.№3489, дело №228 от 28.06.2012г. по описа на нотариус с рег.№ 527 по регистъра на НК, а са искали да сключат безвъзмезден договор за дарение, като не е достатъчно да бъде установено, че продажната цена не е била заплатена, а че такава страните въобще не са договаряли да бъде плащана.

По начало, подобно твърдение с най-висока степен на категоричност би могло да бъде установено чрез представянето на изходящ от самите страни по сделката документ, удостоверяващ липсата на воля помежду им за сключване на явната сделка, какъвто представлява т.нар. „обратно писмо“, което представлява пряко доказателство за наличие на споразумение за привидността в подкрепа на ищцовата теза.

В конкретния случай, ищите са представили „обратно писмо“, изхождащо от двете страни по договора за покупко-продажба, с дата на същото 28.06.2012г., но този документ е представен в ксерокопие, като в хода на процеса е станало ясно, че ищите не разполагат с оригинал на същия. Ответната страна е оспорила подобен документ да съществува в правния мир в оригинал, с твърдението, че ксерокопието е било създадено чрез техническо „пренасяне“ върху копие на неин действителен подпис и изписани имена.

В хипотеза на заявеното от ответната страна оспорване на подписа върху частния диспозитивен документ, какъвто е представеното обратно писмо, което формално носи подписа на страната, която го оспорва и оригиналът на документа не може да се представи от страната, която иска да се ползва от обратното писмо по причини от извинително естество, доказателствената тежест да установи съдържащите се в липсващия оригинален документ благоприятни факти се носи от страната, която се е лишила от него, в случая – от ищите (така – решение №91 от 01.04.2015г. на ВКС по гр.д.№5960/2014г., IV г.о., ГК). В този смисъл, първоинстанционният съд не е следвало да пристъпва към приложение на института на чл.193 от ГПК, поради обективната невъзможност за категорично установяване авторството на подписа чрез графологическо изследване на копие от договора, върху който подписът е положен, а оттук и - обективната невъзможност оспорващият да докаже, че не е негов автор, тъй като копие като обект на изследване не позволява на графологичната експертиза да изключи евентуално извършена техническа подправка на подписа върху първообраза чрез откопиране на истинския му подпис през индиго, чрез прекопиране, както и чрез многобройни други съвременни методи. Независимо от това, чрез извършените процесуални действия, макар и предприети по инициатива на оспорващата страна, е установено, чрез изслушването на вещо лице, че е напълно възможно подписът и трите имена на ответницата в представеното копие да са били „пренесени“ технически от друг документ, а дали това в случая е било направено е невъзможно да се отговори, поради липсата на възможност за сравнение на копие с оригиналния документ. Вещото лице е пояснило още и, че е възможно да се извърши такава техническа подправка без индикации за това, като за хора, работещи с подходящите компютърни програми, степента на сложност е ниска.

Предвид така установеното, въззивният съд напълно споделя застъпеното от ДнРС разбиране, че по делото не е установена истинността на представеното от ищите копие на „обратно писмо“ и по-конкретно, че то в действителност представлява копие от реално съществуващ такъв документ. Констатациите и изводите на експерта дават основание да се приеме съществуването на вероятност представеното копие да е съставено за целите на процеса, чрез техническо пренасяне на трите имена и подписа на ответницата от друг документ, поради което доказателствената стойност на представеното копие е компрометирана и то не може да служи като доказателство за твърдението на ищите, че обективирания в нотариалния акт с №89, том II, рег.№3489, дело №228/28.06.2012г. договор

за покупко-продажба е привиден, респективно – че прикрива дарение.

Напълно се споделят и съображенията на районния съд, че извод в горната посока не може да бъде обоснован на база анализ на доказателствата, установени с разпита на свидетели по делото. Противно на оплакванията във въззивната жалба, видно е от материалите по делото, че с показанията на свидетелите, посочени от ищците – С. П. и В. А., не се установяват факти, които да имат отношение към естеството на договорките между страните по договора, в частност наличието или липсата на уговорка за възмездност на прехвърлителната сделка, а се коментира естеството на взаимоотношенията между ищците и прехвърлителя, както и се правят предположения за причините за тяхното влошаване във времето. подобни факти не могат да бъдат сметени като установяващи в каквато и да било степен основателността на исквете.

Същевременно, и двамата свидетели, посочени от ответницата – Т. И. и Б. Й., са категорични, че им е известно, че В.Р. е извършил продажба на имотите, като първата свидетелка твърди, че това ѝ е известно от самия продавач В.Р., който ѝ е заявил, че е продал имотите на приемлива цена, а вторият свидетел, бидейки син на ответницата, сочи да му е известно, че последната е събирала средства, за да заплати продажната цена, което е и сторила. Тези показания се подкрепят от останалия доказателствен материал, респ. не се опровергават от него (ценени по чл.172 от ГПК), а относно свидетелката Т.И. няма основание да се счита, че същата е заинтересована или предубедена. И двамата свидетели дават показания, че уговорката между страните по сделката била имота да бъде продаден на по-ниска цена, като в замяна на това В.Р. си запази пожизнено правото на ползване, както и Й. и съпругът извършат ремонт на същия. Според въззивния съд, тези показания са категорично в посока, оборваща ищцовата теза, и в разрез с разбирането на въззивниците – за да бъдат ценени не е необходимо свидетелите да са били очевидци на плащането на продажната цена.

При така изложените правни доводи, които напълно съвпадат с тези на районния съд в обжалваното решение, следва аргументираният извод за неоснователност на иска по чл.26 ал.2 от ЗЗД. Неоснователността на този иск очертава по подразбиране неоснователността и на останалите обективно кумулативно съединени искове, тъй като при липса на привидна сделка, няма как да се счете да е налице прикрита и не е възможно да бъде разкрита симулацията по чл.17 ал.1 от ЗЗД, а при липса на установяване да е извършено разпореждане от наследодателя на ищците чрез дарение, прилагането на нормата на чл.30 от ЗН за възстановяване на запазена част на наследниците по закон не е възможно.

С изложените доводи, въззивният съд обосновава разбирането си за неоснователност на доводите, съдържащи се във въззивната жалба и за правилност на решението на първостепенния съд, което следва да се потвърди изцяло.

3. Относно разноските:

Решението на РС-Дупница, с оглед постановения резултат, е правилно и в частта относно разпределението на отговорността за разноски.

С оглед неоснователността на въззивната жалба, направените от жалбоподателите разноски остават за тяхна сметка.

Въззиваемата не е претендирала разноски за въззивната инстанция, нито е доказала да е сторила такива.

Воден от горното, Окръжен съд-Кюстендил

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260338 от 02.12.2022г. на Районен съд – Дупница,

постановено по гр.д. №503/2021г. по описа на същия съд, с което съдът е отхвърлил, като неоснователни, предявените от М. В. И., с ЕГН *****, С. В. А., с ЕГН *****, Д. В. Р., с ЕГН ***** и В. В. Р., с ЕГН *****, всички с постоянни адреси в гр.С., срещу Н. А. Й., с ЕГН *****, с постоянен адрес в г*****, обективно и субективно съединени иски с правно основание чл.17 ал.1 във вр. с чл.26 ал.2 от ЗЗД и чл.30 от ЗН, както следва: за обявяване за нищожен, като привиден, договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №89, том II, рег.№3489, дело №228/28.06.2012г. на нотариус Л.С., с район на действие РС-Дупница, по силата на който наследодателят на ищите В.С.Р., починал на 25.01.2021г., е продал на ответницата Н. А. Й. поземлен имот с идентификатор 04354.501.2, находящ се в *****, общ.Дупница, с площ по кадастралната карта и кадастралните регистри от 683 кв.м., ведно с построената в имота триетажна масивна жилищна сграда с идентификатор 04354.501.2.1, със застроена площ от 127 кв.м., ведно с гараж с идентификатор 04354.501.2.2, със застроена площ от 35 кв.м., при съседни на имота: от север - имот, записан на името на И.И., от изток - път, от юг - имот, записан на името на Л.Б. и от запад - земи по чл. 19 от ЗСПЗЗ, за сумата от 9 500.00 лева; за обявяване за действителен на прикрития с привидната сделка договор за дарение на същия имот, сключен между В.С.Р., починал на 25.01.2021г., и ответницата Н. А. Й., обективиран в същия нотариален акт, както и за намаляване на извършеното от В.С.Р. в полза на Н. А. Й. дарение на същия имот, до размера на запазената част на ищите, а именно 2/3 ид.ч. общи или по 1/6 ид. части за всяка от тях, както и за възстановяване на запазените им части в посочения размер, както и е осъдил М. В. И., с ЕГН *****, С. В. А., с ЕГН *****, Д. В. Р., с ЕГН ***** и В. В. Р., с ЕГН *****, всички с постоянни адреси в гр.С., срещу Н. А. Й. с ЕГН *****, с постоянен адрес в г*****, сумата от общо 1312.00 лева, представляваща сторени по делото разноси за адвокатски хонорар и възнаграждение на вещо лице.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок, считано от деня на получаване на препис от същото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____